

- b) w przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej oraz przy założeniu, że dla zaistnienia stosunku konkurencji wymagane jest spełnienie dalszych przesłanek, czy należy rozważyć bieżącą sytuację na rynku i przyzwyczajenia konsumentów istniejące we Wspólnocie, czy też należy również mieć na uwadze możliwe zmiany tych przyzwyczajzeń?
- c) czy rozpoznanie należy ograniczyć do części terytorium Wspólnoty, w którym rozpowszechniana jest reklama?
- d) czy przy ustaleniu stosunku konkurencji należy bazować na rodzajach towarów będących przedmiotem porównania oraz na sposobie, w jaki te rodzaje towarów są ogólnie postrzegane, czy też w celu oceny stopnia możliwego zastąpienia należy również uwzględnić szczególne cechy towaru, które reklamujący pragnie zachwalić w spornej reklamie oraz wizerunek towaru, który reklamujący pragnie mu nadać?
- e) czy kryteria pozwalające na ustalenie istnienia stosunku konkurencji w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy i kryteria pozwalające na ocenę, czy porównanie spełnia przesłanki art. 3a ust. 1 lit. b), są identyczne?
- 3) Czy ze związku art. 2 pkt. 2a dyrektywy 84/450⁽¹⁾ z art. 3a tej dyrektywy wynika, że:
- a) nie jest dozwolona wszelka reklama porównawcza pozwalająca na identyfikację rodzaju towarów, w przypadku gdy wzmianka nie pozwala na identyfikację konkurenta lub towarów, które oferuje?
- b) czy też oceny dopuszczalności porównania należy dokonać wyłącznie w świetle przepisów prawa krajowego, które nie zostały wydane w celu dokonania transpozycji dyrektywy dotyczącej reklamy porównawczej, co mogłoby prowadzić do bardziej ograniczonej ochrony konsumentów lub przedsiębiorstw oferujących rodzaj towarów porównywalny z towarem oferowanym przez reklamującego?
- 4) W przypadku gdyby należało przyjąć, iż miała miejsce reklama porównawcza w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, czy z art. 3a ust. 1 lit. f) dyrektywy należy wnioskować, że nie jest dozwolone wszelkie porównanie, które dla towarów nieposiadających nazwy pochodzenia odnosi się do towarów posiadających nazwę pochodzenia?

(¹) Dyrektywa Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, str. 17) zmieniona dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, str. 18)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-383/05)

(2006/C 10/21)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu.

Cour de cassation w Belgii zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 43 (dawny art. 52) Traktatu WE może być interpretowany w ten sposób, że sprzeczny z nim jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 182 dekretu królewskiego z dnia 27 sierpnia 1993 r., przyjęty w celu wykonania art. 342 § 2 Code des impôts sur les revenus (kodeksu podatków dochodowych) z 1992 r., który stosuje minimalne podstawy opodatkowania jedynie w odniesieniu do nierezydentów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH

(Sprawa C-386/05)

(2006/C 10/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof (Austria) z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, S. 1) należy interpretować w ten sposób, że sprzedawca rzeczy ruchomych, mający siedzibę na terytorium Państwa Członkowskiego, który zgodnie z umową dostarczał rzeczy kupującemu, mającemu siedzibę na terytorium innego Państwa Członkowskiego, do różnych miejsc położonych na terytorium tego państwa, może zostać pozwany przez kupującego z tytułu roszczenia umownego dotyczącego wszystkich (częściowych) dostaw — w razie potrzeby zgodnie z wyborem kupującego — przed sąd jednego z miejsc (wykonania zobowiązania)?

wych do tej działalności, spowodowanego monopolem przyznanym we Francji „centrom inseminacji”, w szczególności na podstawie dwóch przepisów prawa francuskiego.

Usługi w zakresie sztucznego zapłodnienia stanowią we Francji przedmiot prawnego i faktycznego monopolu przyznanego „centrom inseminacji”, który zabrania podmiotom z innych Państw Członkowskich wykonującym działalność w tym zakresie dostępu do tej działalności, czy to w oparciu o swobodę przedsiębiorczości czy też swobodę świadczenia usług. Władze francuskie powołując się na względy sanitarne, które ich zdaniem mogą uzasadniać ustanowienie lub utrzymanie w mocy środków krajowych tak restrykcyjnych, że prowadzą one do faktycznej bezskuteczności tych dwóch swobód przewidzianych w Traktacie, podczas gdy Komisja podważa słuszność przedstawionego uzasadnienia oraz stwierdza, że w każdym razie przez samą ich naturę ograniczenia te pozostają w dysproporcji do powołanego jako ich główne uzasadnienie celu bezpieczeństwa sanitarnego.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-389/05)

(2006/C 10/23)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bordesę, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że przewidując, iż działalność związana ze sztuczną inseminacją bydła może być prowadzona wyłącznie przez korzystające we Francji z pozwolenia „centra inseminacji”, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 WE,
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuły 43 i 49 WE ustanawiają swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług. Artykuł 46 stanowi ponadto, że postanowienia zawarte w tych artykułach oraz środki podjęte na ich podstawie nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych Państwa Członkowskiego przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Ten ostatni przepis nie jest jednak przedmiotem niniejszej sprawy, gdyż skarga Komisji nie dotyczy szczególnego traktowania obywateli innych Państw Członkowskich, pragnących wykonywać działalność polegającą na świadczeniu we Francji usług w zakresie sztucznej inseminacji, lecz prawnego i faktycznego braku dostępu obywateli wspólnoto-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-391/05)

(2006/C 10/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 31 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg (Niemcy) z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Jak należy rozumieć pojęcie „wody terytorialne Wspólnoty” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81⁽¹⁾ w odróżnieniu od pojęcia „wodne drogi śródlądowe” w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. b) dyrektywy 92/81?
- 2) Czy użytkowanie pogłębiarki ssącej z pomieszczeniem na urobek (tzw. Hopperbagger, pogłębiarka ssąca) na wodach terytorialnych Wspólnoty należy w całości uważać za żeglugę w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81, czy też należy wyodrębnić różne rodzaje czynności podczas wykonywania jednego zadania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, str. 12